

Arrest

nr. 279 230 van 24 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 september 2022.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen op 30 maart 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster op 23 september 2019 in Griekenland internationale bescherming werd verleend. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist.

De Raad benadrukt en het staat genoegzaam vast dat verzoekster internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat voor zover voldaan is aan die ene voorwaarde, de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals een voorafgaand onderzoek naar of analyse van de algemene (socio-economische) situatie van vluchtelingen in die andere EU-lidstaat, noch om bijvoorbeeld exact te duiden hoe, waar, in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden verzoekster er toegang zou kunnen krijgen tot bepaalde basisvoorzieningen

3.1. In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoekster het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

3.3. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die een beschermingsstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat verzoekster er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan de beschermingsstatus van verzoekster een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend, en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

3.4. Ofschoon blijkens de informatie waar verzoekster naar verwijst de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigten van internationale bescherming, kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om

zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekster, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

3.5. De Raad wijst erop dat dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoekster aangehaald van o.a. RSA en Human Rights Watch, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

3.6. De loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, is op zich geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekster haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekster haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.7. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers in navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie op individuele wijze in concreto te worden aangetoond. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

3.8. In het verzoekschrift wordt gesteld, verwijzende naar algemene informatie, dat de bijstand van de Griekse politie aan vluchtelingen in Griekenland doorspekt is met racisme en geenszins als prioriteit wordt beschouwd. Verder benadrukt verzoekster dat er geen effectief rechtsmiddel is in Griekenland om aan te wenden wanneer vluchtelingen mensenrechtenschendingen ondergaan.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijke karakter van het politieoptreden in Griekenland. Verzoekster maakt met haar betoog geenszins aannemelijk, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die geenszins worden ontkracht, laat staan worden weerlegd, in Griekenland alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zo betwist ze thans geenszins dat zij voor de door haar genoemde problemen nooit/geen beroep heeft gedaan op de Griekse autoriteiten. Verzoekster slaagt er dan ook niet in te overtuigen dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, zo hier al geloof aan wordt gehecht, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland voor haar sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de Griekse overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede grond het volgende vastgesteld: "Waar u stelt dat u, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, en uw echtgenoot, met verblijfsrecht op basis van familiehereniging in Griekenland, werden vervolgd door Franstalige Kameroense militairen die werkten voor de Kameroense overheid (zie notities CGVS, p.11-12), moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd

vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoering omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Sterker nog, u stelde nooit de politie te hebben gewaarschuwd in Griekenland. (zie notities CGVS, p.13). Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept." Verzoekster werpt hier dus geen ander licht op.

3.9. Waar verzoekster voorts verwijst naar algemene informatie omtrent de moeilijkheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland omtrent huisvesting, werk en/of opleiding, laat zij na deze informatie in concreto op haar eigen persoonlijke situatie te betrekken en aannemelijk te maken.

3.10. Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het EVRM, welke inhoudelijk overeenstemmen, dient erop te worden gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is.

3.11. Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elke verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.12. Bij het verzoekschrift worden verschillende documenten neergelegd die betrekking hebben op de politionele bijstand voor vluchtelingen en de socio-economische situatie van vluchtelingen in Griekenland. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat echter niet om aan te tonen dat men niet kan rekenen op bescherming vanwege de in Griekenland aanwezige autoriteiten. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

4. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 september 2022, voert verzoekende partij aan dat zij inderdaad in Griekenland was van 2019 tot 2021 en dat zij daar zelfs tewerkgesteld was. Zij wijst er echter op dat zij gevlucht is uit Griekenland omdat haar echtgenoot problemen kende in Kameroen en in Griekenland Franstalige agenten (uit Kameroen) in een Afrikaanse winkel naar hem op zoek waren. Verzoekende partij beaamt dat haar echtgenoot hier in België is en dat zijn zaak op zitting geweest is op 2 september.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die aan de in voormelde beschikking opgenomen grond afbreuk (kunnen) doen.

Verzoekende partij bevestigt ter zitting dat zij van 2019 tot 2021 in Griekenland heeft verbleven, waar haar internationale bescherming werd toegekend zoals eerder werd vastgesteld.

Daarnaast merkt zij ter zitting op dat zij in Griekenland zelfs tewerkgesteld was. Zij erkent en bevestigt also dat zij als statushouder in Griekenland de mogelijkheid had om er te werken.

Voorts laat verzoekende partij opnieuw en op algemene wijze gelden dat zij gevlucht is uit Griekenland omdat haar echtgenoot problemen kende in Kameroen en in Griekenland Franstalige agenten uit Kameroen in een Afrikaanse winkel naar hem op zoek waren. Ze gaat echter niet (concreet) in op hetgeen dienaangaande eerder werd opgemerkt in de beschikking van 5 september 2022:

“In het verzoekschrift wordt gesteld, verwijzende naar algemene informatie, dat de bijstand van de Griekse politie aan vluchtelingen in Griekenland doorspekt is met racisme en geenszins als prioriteit wordt beschouwd. Verder benadrukt verzoekster dat er geen effectief rechtsmiddel is in Griekenland om aan te wenden wanneer vluchtelingen mensenrechtenschendingen ondergaan.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijke karakter van het politieoptreden in Griekenland. Verzoekster maakt met haar betoog geenszins aannemelijk, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die geenszins worden ontkracht, laat staan worden weerlegd, in Griekenland alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zo betwist ze thans geenszins dat zij voor de door haar genoemde problemen nooit/geen beroep heeft gedaan op de Griekse autoriteiten. Verzoekster slaagt er dan ook niet in te overtuigen dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, zo hier al geloof aan wordt gehecht, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland voor haar sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de Griekse overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede grond het volgende vastgesteld: “Waar u stelt dat u, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, en uw echtgenoot, met verblijfsrecht op basis van familiehereniging in Griekenland, werden vervolgd door Franstalige Kameroense militairen die werkten voor de Kameroense overheid (zie notities CGVS, p.11-12), moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoering omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de

gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Sterker nog, u stelde nooit de politie te hebben gewaarschuwd in Griekenland. (zie notities CGVS, p.13). Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept." Verzoekster werpt hier dus geen ander licht op."

Verzoekende partij laat deze grond in de beschikking geheel ongemoeid, en werpt hier dan ook geen ander licht op. Ze maakt aldus niet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen, zo hier geloof aan wordt gehecht, of voor eventuele problemen in de toekomst in Griekenland aan hulp en/of bescherming vanwege de Griekse autoriteiten ontbreekt, gelet ook op in het bijzonder haar verklaring nooit de politie te hebben gewaarschuwd in Griekenland.

Verzoekende partij gaat voor het overige niet in op de grond in de beschikking van 5 september 2022.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS